

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم
بسم الله الرحمن الرحيم
وصلّى الله على سيّدنا ونبينا أبي القاسم محمّد
وعلى آله الطّيبين الطّاهرين و اللعنة على أعدائهم أجمعين

صحبت راجع به کلام امام صادق علیه السّلام بود که فرمودند: «وَلَا يَدْعُ أَيَّامَهُ بِأَطْلًا.» مطلب ما در جلسات گذشته راجع به کیفیت سلوک عقلانی و تصحیح خیال بود. چون بین این جلسه و جلسه قبل خیلی فاصله افتاده است گفتم مروری بر مسائل گذشته می‌کنیم و إن شاء الله از این تکرار رفقا را ملالت پیش نیاید شاید هم خالی از فایده نباشد و اگر توانستیم امروز این مطلب را جمع کنیم و در جلسه آینده به فقره پس از این پردازیم إن شاء الله.

حضرت به «عنوان» می‌فرمایند: کسی که طالب راه خداست نباید ایامش را به بطالت بگذراند. واقعاً این کلام کلام عجیبی است؛ خیلی بر زبان آسان است و شاید همه، چه عالم چه عامی، چه اهل علم چه غیر اهل علم در همه اصناف به این مطلب معترفند و ورداللسان همه افراد است که هیچ‌کس اوقاتش را نباید به بطالت بگذراند و وضع خود را باید به نحوی درآورد که ماحصلی را که از گذران عمر بدست می‌آورد برای او موجب ندامت، خسارت و پشیمانی نباشد ولو به هر مقدار و به هر اندازه. جالب اینجاست که ما در مسائل دنیوی خودمان این مسئله را به نحو احسن و اتم و اکمل رعایت می‌کنیم؛ آن کسی که به بیماری و مرض عادی مبتلا شده است و در ابتلا به این مرض احساس خطر می‌کند اگر فرد عاقلی باشد و بی‌اعتنا نباشد تمام همّ و غم خود را برای تصحیح خود و به دست آوردن صحّت و سلامتی بکار می‌گیرد. تمام همّ و غم خود را راجع به این مسئله به کار می‌بندد تا اینکه

به آن نتیجه مطلوب برسد. یا اینکه فردی که به دنبال بدست آوردن مدرکی هست از همین مدارک ظاهریه ما می بینیم که آن زحمت و کوشش و تلاشی را که برای این مسئله به کار می گیرد با تمام توان و امکانات و وسایل و وسائط و قدرتی است که می تواند اعمال کند. یا آن فرد تاجر و کاسبی که به دنبال کسب و تجارت می رود با بینش دنیوی نه با بینش الهی، تجارت با بینش الهی تفاوت می کند اولاً خیلی حرص و جوش نمی زند و بعد هم همه وقتش را نمی گذارد و بعد هم اگر یک چیزی از دست رفت غصه نمی خورد می گوید رفت که رفت، خیلی راحت است. این یک بینش الهی است و بعد اگر یک کسی آمد و چیزی از او تقاضا کرد که او نداشت او را ارجاع به غیر می دهد؛ می گوید فرد دیگری در آن طرف بازار فلان جا یک همچنین متاعی دارد از من هم بهتر است برو به آن مراجعه بکن. این بینش بینش الهی است. در بینش مادی مسئله این طور نیست؛ به طور کلی تمام نگرشها برمی گردد برای جلب منافع به سوی خود و ارجاع مضار و گرفتاری ها و ضررها به دیگران، این بینش مادی است.

یک وقت یادم می آید در جایی می خواندم که در کشور امریکا یکسال کشاورزان و زارعها گندم مازاد بر

مصرف خودشان یا مازاد بر فروش خودشان که بسیار زیاد بود، بسیار زیاد بود تقریباً یک رقم قابل توجهی بود که در آنجا نوشته بود که اگر این را به کشورهای فقیر افریقایی می خواستند بدهند تا یکسال گندم اینها را تأمین می کرد. اینها برای حفظ موازنه جهانی و تجارت تمام این گندمها را به دریا ریختند که آن قیمت و ارزش این متاع در بازار جهانی محفوظ بماند و به همان سیر خودشان ادامه بدهند. این را می گویند معاملات مادی، بینش مادی. افراد در کشورهای فقیر از گرسنگی بمیرند درحالی که اینها می توانستند همین گندم را همین نعمت الهی را که از آسمان آمده اینها که نمی توانستند اینها را درست کنند، زمین که مال اینها نبود آب که مال اینها نبود خورشید که مال اینها نبود، این وسائط و وسائلی که خدای متعال برای احیاء زمین و زرع و محصول قرار داده این را در راه و روش شیطانی بکار می گیرد. این انسان، می گوید دیگری می میرد بمیرد قیمت این متاع نباید پایین بیاید قیمت این جنس نباید پایین بیاید.

این انسان را که ما می بینیم تمام همّت و تلاش خود را به کار می گیرد به نحو اتمّ، فکر می کند عمر می گذارد امکانات خود را به کار می گیرد تأمل می کند از مستشاران مشورت می طلبد، در این راه با افراد خبیر صحبت می کند، مطلب را به مشورت می گذارد تا اینکه به آن نتیجه مطلوب دنیایی خود برسد. اما وقتی که می آییم راجع به مسائل معنوی و الهی مطلب را بررسی می کنیم می بینیم نه! مسئله سست است. آن همت و اراده کافی برای این مطلب نیست؛ بیست درصد مورد توجه است، سی درصد مسئله مورد توجه است، چهل درصد مورد توجه است، آن طور که در این مسائل اهتمام می ورزیم نسبت به مسائل حیاتی و اهمّ، به این نحو مطلب را پیش نمی بریم. این جهتش چیست؟ این تغییر و تعویضی است که بین مسائل حیاتی و مسائل گذرا در ما پیش آمده، جای مطالب عوض شده، مطالب گذرا را حیاتی و واقعی و لایغمضّ عنّه و مسائل حیاتی را گذرا و غیرقابل توجه می پنداریم و به همان مقدار هم نسبت به مسئله واکنش نشان می دهیم.

واقعاً این فقره عجیبی است که می فرماید: و لا یدعُ ایامه باطلا؛ روزگارش را به بطالت نمی گذراند. تصور ما این است که روزگار را باید به عبادت گذراند؛ آن شخصی که زیاد نماز بخواند، آن شخصی که زیاد اظهار تقدس کند، آن شخصی که زیاد به ذکر خدا مشغول باشد این آن فردی است که دائماً دلش متوجه و زبانش به ذکر خدا گویا است. ولی مطلب این طور نیست مسئله بالاتر از این حرفهاست. خیلی از افراد بودند و هستند که اتّجاه نفسانی آنها و مقصد و غایت آنها دنیاست ولی برای ارضاء نفس خود و جلوه در مقابل دیگران به این اموری می پردازند که باعث اشتباه می شود. این مسئله

خیلی مسئله عجیبی است و خیلی از خطرهای اینجانشأت می‌گیرد.

افرادی که انسان آنها را فرد ظاهر الصّلاح و باطن الصّلاح می‌پندارد، در روش و مرام خود به نحوی حرکت می‌کنند که برای جلب توجه عوام آن ابزار کافی و وسائلی لازم را بخوبی به کار گیرند و مردم سرگشته و متحیر و غیر خبیر که اطلاعی از این مسائل ندارند در دام ظواهرِ جاذب و جالبِ اینها گرفتار می‌شوند و چون

از باطن اینها خبر ندارند تشخیص بین صالح و طالح برای اینها نه اینکه مشکل است بلکه ممتنع است. او اصلاً نمی‌تواند تشخیص بدهد که در پس این پرده زهد و قداست چه شیطنتی و عفونتی نهفته است قدرت بر تشخیص ندارد؛ او نمی‌تواند تشخیص بدهد که در پس این کلمات و الفاظ و عبارات اخلاقی که برای مردم بیان می‌شود چه نفس شیطنانی قرار دارد، قدرت بر تشخیص ندارد. مجلسشان مجلس دعا و ابتهال و گریه، کلمات و عباراتشان عبارات اخلاقی و روایات ائمه معصومین و آیات قرآن کریم و حکایات و عبارات اولیاء و بزرگان، حرکاتشان باطمینان و آرامش، سر را به زیر می‌اندازند حرکت که می‌کنند انسان خیال می‌کند که الآن در دو قدمی می‌خورد زمین! رفت و آمدشان رفت و آمد فریبنده، و حرکات حرکاتی است که در خور شأن یک فرد متلبس و عوام فریب است بدون اینکه این حرکات ناشی از ملکات صالحه در نفس باشد. صحبتی که می‌کنند این صحبت، صحبت جاذب؛ اما وقتی که انسان با آنها برخورد می‌کند تعریفی که می‌کند ...

یادم هست در زمان مرحوم آقا رضوان الله علیه یک فردی در مسجد قائم در ایام عاشوراء که صبح روزه بود بعضی از ائمه جماعات شرکت می‌کردند، چند نفر صحبت می‌کردند و آخر آنها مرحوم آقای حلبی رحمة الله علیه منبری آخر بود و انصافاً هم خیلی خوب صحبت می‌کرد. البته در بعضی از موارد مطالبی هم قابل تأمل و قابل تذکر داشت ولی من حیث المجموع مرد فاضل و با مطالعه و مطالبش در خور اهمیت بود افراد هم به همین مناسبت می‌آمدند. در آن موقع که به حرکات یکی از همین ائمه جماعات نگاه می‌کردم می‌دیدم که این شخص نمی‌خورد؛ یعنی وضعش، موقعیتش اینکه حالا در اینجا بیاید، تناسبی احساس نمی‌کردم بالاخره باید سنخیتی باشد بین افرادی که شرکت می‌کنند دعوت انسان را قبول می‌کنند و مجلس هم که یک مجلس عام است هرکسی می‌تواند بیاید هرکس می‌تواند شرکت کند. از این قضیه گذشت بعد ما مطلع شدیم این فردی که در زمره سایر افراد می‌آمد و خیلی هم نسبت به مرحوم آقا ابراز محبت و ارادت می‌کرد به یک مناسبتی با بعضی از افرادی که با مرحوم آقا ارتباط داشتند مرتبط شده بود و چون برای رسیدن به آنها چاره‌ای نمی‌دید الا اینکه در این مسجد شرکت کند و خود را مرتبط و متعلق با ایشان قلمداد کند لذا در اینجا شرکت می‌کرد.

ببینید، چقدر مطلب عجیب است و این مطلب را خود آن افرادی که مرتبط بودند آمدند بیان کردند. بعد وقتی که با آنها ارتباطش قوی شد شروع کرد بر علیه مرحوم آقا صحبت کردن؛ یعنی وقتی که احساس کرد که دیگر مطلب او جای خود را باز می‌کند و اگر حرفی بزند مورد پذیرش و قبول واقع می‌شود، ولی ایشان خیلی ناشیانه اقدام کرده بود چون هنوز خیلی مانده بود، یک مقداری مانده بود تا

اینکه ... زود ... می‌بایست دو سه سالی دیگر صبر کند. قبلاً این مطلب را گفت و خلاصه آن مریدها هم از کفش پریدند دیگر نه به اینجا رسید و نه به آنجا!

حالا جالب اینجاست که این را چه کسی می‌تواند تشخیص بدهد؟ هرکدام از افراد حالا نمی‌گویم رفقا و دوستانی که در اینجا هستند افرادی که در آنجا بودند به هرکدام آنها می‌گفتی می‌گفت: این چقدر نسبت به آقا ارادت دارد، چه جور محبت دارد، چه جور برخورد می‌کند. اما وقتی که من در حرکات مرحوم آقا نسبت به این نگاه می‌کردم می‌دیدم خیلی عادی، اصلاً هیچ، ایشان هم دیگر وضعیتشان مشخص بود، هرچه او

بیشتر جلو می‌آمد مرحوم آقا موقعیت خودشان را بیشتر لحاظ می‌کردند و یک حریمی را در بین خود و بین او قرار می‌دادند. و این نسبت به همه افراد بود حالا نه نسبت به این، این یک موردش را ما دیدیم، موارد دیگری هم بود، این یکی از موارد بود و آلاً خیلی ما موارد مشابهی در این مورد می‌دیدیم. حتی در بعضی از اوقات برای خود ما موجب سؤال می‌شد، کیفیت ارتباطی که بزرگان با افراد داشتند برای خود ما موجب سؤال می‌شد. اینکه این قدر اظهار ارادت می‌کند این قدر اظهار محبت می‌کند پس چرا از این طرف پاسخ مناسبی نسبت به اینها مشاهده نمی‌شود؟ این که این همه فدایت شوم قربانت شوم در زبانش و در حرکاتش و در رفتارش و در سخنش، چه با انسان چه با دیگران، ردّ و بدل می‌شود پس چرا از جانب بزرگان نسبت به این مطلب پاسخ در خور این اقبال دیده نمی‌شود؟ این برای چیست؟ ایشان این باطن را می‌دیدند، ایشان مشاهده می‌کردند که تمام اینها خدعه و ریا و حقه‌بازی است، تمام اینها نفاق است تمام اینها برای جلب توجه عوام است. او این مسئله را در باطن می‌بیند منتها مقام ستاریت و اخفاء اجازه نمی‌دهد که آن باطن را بیاورد و رو کند و به او بگوید تو که الان جلوی من این احترام را می‌کنی پس پریشب در فلان مجلس با فلان کس چه حرفی پشت سر ما زدی؟ نمی‌آید این را بگوید. به یک نحوی مسئله را رد می‌کند: إن شاء الله مؤید باشید إن شاء الله مؤفق باشید خدا إن شاء الله توفیق بدهد. به این نحو مسئله را رد می‌کند و او هم خیال می‌کند به مطلوب رسیده و دل آن بزرگ را بدست آورده ولی دل او عنقاقت و شکار هر خسی نشود و به دام هر مگسی نیفتد! مسئله این است.

اینها خیال می‌کنند با این الفاظ و عبارات می‌توانند به آن منویات برسند غافل از اینکه آن ضمیر و سیر به سیر اله ارتباط دارد و از آنجا نور می‌گیرد. چطور ظلمت می‌تواند در نور مداخله کند؟ چطور ظلمت می‌تواند وارد نور بشود؟ نور می‌آید و ظلمت را رسوا می‌کند؛ وقتی که این چراغ روشن شد دیگر خبری از ظلمت نیست این چراغها را خاموش کنید می‌بینید همه جا را ظلمت گرفت، همین که کلید را می‌زنید یک مرتبه ظلمت می‌رود، دیگر تمام شد. وقتی که نور می‌آید دیگر نمی‌تواند ظلمت بیاید و بگوید من می‌خواهم خودم را در اینجا با نور در یک کنار قرار بدهم، او کنار می‌زند او پس می‌زند و می‌برد. این راجع به چیست؟ این راجع به امور دنیوی و این هم راجع به امور الهی.

امام علیه السلام به «عنوان» می‌فرماید که سالک راه خدا اگر می‌خواهد اصلاح بشود، اگر می‌خواهد به مقصود برسد، اگر به همان رتبه و کمال و به همان اتمیت که برای او به وجود آمده است و مقصود از تکوّن و تکوین اوست می‌خواهد برسد باید روزگارش را به بطالت نگذراند، هر لحظه از

عمرش را باید به یاد خدا باشد هر ساعتی از عمرش را باید به یاد خدا بگذراند.
در سه مرتبه از مراتب وجودی، مرتبه اول مرتبه ظاهر؛ عملش باید عملی باشد که مطابق با
شرع باشد رفت و آمدش باید رفت و آمد مطابق با شرع باشد، زبانش باید مطابق با شرع بگردد، گوشش
باید مطابق با شرع بشنود، دست و پایش باید مطابق با شرع حرکت کند. تا می بیند یک جا غیبت می کنند
فوراً یا مطلب را

برگرداند یا مجلس را ترک کند، تا می‌بیند حرف‌های بی ربط می‌زنند یا باید مطلب را برگرداند یا اینکه برود و خودش را از آن مخمصه نجات بدهد. مطلبی را که می‌خواهد بگوید باید احساس کند که آن مطلب موافق با شرع است مطابق با شرع است. اگر ولیی از اولیاء الهی بود اگر امام علیه السّلام در کنار او بود این مطلب را به زبان می‌آورد یا به زبان نمی‌آورد؟ خیلی مسئله دقیق است ها! خیلی انسان می‌تواند روی این مطالب فکر کند. بداند که آیا این نکته‌ای که در اینجا می‌گوید بهتر از این هم می‌تواند بگوید یا نه؟ این روشی که می‌خواهد اختیار کند آیا بهتر از این هم می‌شود بگوید یا نه؟ چهل روز امتحان کنیم نتیجه‌اش را خودمان می‌بینیم.

چه بسا ممکن است که انسان عملی را در ظاهر انجام بدهد، ولیکن این عمل همان‌طوری که عرض شد باطن و مثال و ملکوتش ملکوت نامناسبی باشد، مثالش مثال نامناسبی باشد. حرکت، حرکت پسندیده است ولی باطنش باطن نامناسبی است. یادم می‌آید یک روز مرحوم آقا می‌فرمودند ما در این مسائل، در این قضایایی که پیش آمد و یک امتحان الهی بود برای همه هنگام شروع مسائل انقلاب و حرکت تاریخی در سنه چهل و دو خورشیدی که بدو این حرکت و این انقلاب از آن نقطه شروع شده بود ایشان می‌فرمودند: من در تصوّر این بود که وقتی این حرکت شروع می‌شود اولین افرادی که در این اقدام و قیام به ما می‌پیوندند همین افرادی هستند که داعی برای بلاغ و ابلاغ دارند، داعی برای راهنمایی دارند، داعی برای ارشاد به صلاح و رشاد دارند و در ابتدای مسئله یک استقبالی در این زمینه به چشم ما خورد خیلی خوشحال شدیم خیلی امیدوار شدیم. در جلسات متعدّد من در آن زمان طفل بودم هشت ساله بودم یا هفت سال و نیم و لیکن یادم است آن جلسات دقیقاً در ذهنم است و آن خصوصیات در ذهنم است، افرادی که شرکت می‌کردند الآن تمام صورت آنها در ذهنم است صحبت‌هایی که می‌شد آن صحبت‌ها هنوز در خاطر من است، کی چه صحبت می‌کرد؟ کی نسبت به این قضیه چه عکس‌العمل نشان می‌داد؟ یک یک تمام آنها در ذهنم است و الآن نسبت به آن مطالب مرور می‌کنم خیلی برای من جالب است کیفیت برخورد هر شخص با این قضیه، بعضی‌ها می‌گفتند: که آقا این اصلاً نمی‌شود بعضی‌ها می‌گفتند که نه اشکال ندارد. بعضی‌ها اوّل چیزی که سؤال می‌کردند می‌گفتند: ما در این وسط چه نقشی داریم؟ ما در این وسط چه موضعی داریم؟ ما در این موقعیت چه وضعیتی داریم؟

پیغمبر در آن عبارتشان که خیلی عبارت عجیبی است مثل همین عبارت امام صادق علیه

السَّلام که حضرت می‌فرمایند: «و اخلاصُ الْعَمَلِ لله^۱ عمل باید برای خدا خالص باشد.» این هم از همان عباراتی است که همه به این عبارت مترنم ولیکن وقتی که به باطنش می‌رویم، به آن واقعه می‌خواهیم حرکت بکنیم تمام ما در این زمینه به تردّد و تشکیک و به لرزه درمی‌آییم! ابتدا یک جور تصوّر از اخلاص داریم وقتی که در آن بطن واقعه قرار می‌گیریم یک مرتبه می‌بینیم که عجب! در چه ورطه‌ای افتادیم در چه موقعیتی خودمان را قرار دادیم، نفس بلند می‌شود می‌آید در اینجا، شروع می‌کند به دست‌وپا زدن بالا رفتن پائین آمدن، حالا که قضیه به اینجا رسیده پس بنابراین من دیگر ول می‌کنم پس بنابراین دیگر جدا می‌شوم! تا به حال انسان نسبت به یکی اظهار همدردی می‌کرد حالا وقتی که می‌بیند فرد دیگری هم نسبت به این مطلب پا در میان گذاشته پس من

دیگر کنار می‌روم، دیگر جای من نیست! هان! شما می‌خواستی کار برای او انجام بدهی پس معلوم شد که تمام اینها بخاطر این بود که به اسم خودت در بیاید!

از اوّل ادعای اخلاص می‌کنیم اما همین که می‌رویم جلو جلو و در آن قضیه قرار می‌گیریم یک مرتبه نفس، همین طوری هم که نیست، یک دفعه می‌بینیم یکی دیگر آمد و آن هم گفت من هم این کار را انجام می‌دهم، انسان ملاحظه می‌کند نفس در اینجا می‌بیند اگر او موقعیتش پایین‌تر از این است قبول می‌کند اما اگر ببیند که یکسان است یا اینکه آن فرد در یک مرتبه بالاتری قرار دارد اینجا شروع می‌کند نفس به دست‌وپا زدن. آن چرا آمده؟ حالا که آن آمده پس من دیگر نیستم، یا من یا او! اینها چیه؟ اینها مضماری است که خداوند برای ما قرار می‌دهد تا اینکه ما را اصلاح کند و الا او می‌توانست یک همچنین مسئله‌ای را پیش نیاورد می‌توانست یک همچنین قضیه‌ای پیش نیاید. این نفس می‌آید در یک همچنین بوته آزمایشی قرار می‌گیرد، اگر اخلاص العمل است می‌گوید: چه بهتر! فرد دیگری آمد زودتر به مقصد می‌رسیم. زودتر به نتیجه می‌رسیم. اگر نه! در او غش باشد در او خلط باشد در او ترکیب باشد انسان می‌بیند که نه! این آمد تکان خورد، این نفس شروع کرده تکان خوردن، شروع کرده واکنش نشان دادن.

اوّل مطلبی که ما در آنجا پس از قبول و پذیرای مسئله در همان زمان مشاهده می‌کردیم این بود که بالاخره موقعیت ما این وسط چه می‌شود؟ آن هم موقعیت ما چه می‌شود؟ بعد ایشان می‌فرمودند: وقتی که وارد گُود شدیم، وارد قضیه شدیم جلو رفتیم دیدیم عجب! تمام آن کسانی که می‌گویند

^۱ الکافی، ج ۱، ص ۴۰۳.

اخلاصُ الْعَمَلِ لِه، همه آنها کشیدند عقب! این می گوید: اگر من این کار را بکنم این قضیه پیش می آید. این می گوید اگر این کار را بکنم این طور می شود. اگر من بخواهم این اقدام را بکنم پس وضعیت من چه می شود؟ موقعیت ما در خطر می افتد. وضع ما، زندگی ما، حرکت ما، اینها دستخوش تغییر و تبدیل می شود. لذا یک یک آنها خودشان را از آن وضعیت بیرون می کشند و چه بسا به مقابله هم برمی خیزند! یعنی آن پذیرایی اوّل، آن تقبّل اوّل آن جاذبه اوّل، آن پذیرش اوّل، چقدر این مسئله خوب است! چقدر این صحیح است! باید این کار انجام بشود، اما همین که یک مقداری جلو می رود، وضعیت به یک نحوی می خواهد در بیاید، همه می خواهند یکسان بشوند همه می خواهند برابر بشوند، همه می خواهند در یک سطح قرار بگیرند، اینجا نفس می آید و شروع می کند به دست و پا زدن و بالا و پایین رفتن! مرحوم آقا می فرمودند من در آن زمان گاهی منزل بعضی ها می رفتم می دیدم وقتی که نشستند، در یک کناری آنجا یک پوستین است مثلاً فرد که می آید روی این پوستین می نشیند. می گفتند که من رفتم تذکر دادم: آقا کسی که اینجا می نشیند باید به همان کیفیتی بنشیند که سایر افراد هستند، این پوستین را از اینجا بردارید. دیدیم بهشان برخورد! کسی هم پیدا شده که به ما تذکر بدهد!

چی شد قضیه؟ ما آمدیم که همه با هم بر سر یک سفره بنشینیم، ما آمدیم که همه با هم در

یک طراز

قرار بگیریم منتها یک نفر عامی یک نفر عالم، آن اشکال ندارد ولی در یک طراز هستیم. التفات کنید! پیغمبر با سایر اصحاب در یک طراز بودند منتها او رسول الله بود و ما امت او؛ یعنی رسول خدا به اندازه سرسوزنی خودش را بالاتر از بقیه نمی‌دید، بالاتر بود و نمی‌دید! این غیر از این است که من خود را بدانم، این دانستن من مقام اثبات است آن مقام ثبوت داشت. چون نمی‌دید شد رسول الله و خاتم النبیین.

الآن که من برای شما صحبت می‌کنم گوینده من هستم و شما مستمع، بین من و بین شما هیچ تفاوتی نیست بدون رودربایستی، تواضع هم نمی‌خواهم بکنم من اهل تواضع نیستم حالا در باطنمان چه می‌گذرد خدا می‌داند! واقع را می‌گوییم. اگر هم به مجاز می‌گوییم خدا اصلاح کند و به حقیقت برگرداند؛ چون بالاخره همه ما تا حدودی در مجاز هستیم، درصدش فرق می‌کند این مجاز باید تبدیل به حقیقت شود بین من و شما هیچ فرقی نیست، فقط فرق این است: من اطلاع نسبت به مسائل بزرگان از شما بیشتر است می‌آیم آن مطالب را برای شما حکایت می‌کنم همین، هیچ تفاوتی دیگر ندارد. اگر شما هم جای من بودید من می‌نشستم شما می‌آمدید اینجا؛ یعنی اعتمادی که شما به من دارید از این نقطه نظر که من آن مطالب را بازگو کنم و در آنها دست نبرم و مرا معتمد خودتان قرار دادید، همه‌اش فقط همین فرق است، هیچ تفاوت دیگری ندارد. نه بین عالم ما، نه بین غیر عالم ما، چرا؟ چون خدا برای همه یکسان است.

هرکسی پا بگذارد در راه، پا بگذارد در شریعت، پا بگذارد در اصلاح، پا گذاشته، دیگر مطلب تمام است به شرطی که پا بگذارد! چه بسا ممکن است آن کسی که استماع می‌کند بالاتر از این باشد، چه بسا یعنی همین طور هم هست چون ممکن است خیلی از مطالب را ما به آن مبتلا باشیم و گرفتار باشیم ولی مستمعین گرفتار این مسائل نباشند. مسئله این طور نیست که به همین راحتی انسان بخواهد قضاوت کند. فرق فقط همین است که من در اینجا می‌نشینم و آن مطالبی را که از بزرگان شنیدم؛ بالاخره شما که نبودید بنده بودم در این که شکی نیست. شما هم که توقع ندارید از بنده مطلب بشنوید شما هم می‌گویید آئی را که بزرگان گفتند برای ما بگو، ما به حرف خودت کاری نداریم آن را که شنیدید، بنده هم می‌گویم بسیار خوب، احساس وظیفه و تکلیف و اجابت دعوت مؤمن، کسی که می‌خواهد حرکت بکند، اقتضا می‌کند که من بیایم آن مطالب را برای شما بگویم فقط همین مقدار فرق است بیش از این اگر باشد همه‌اش شیطان است. برو برگرد هم ندارد همه آنها شیطان است هیچ تفاوتی در این قضیه نیست.

مرحوم آقا که آمدند پا در این راه گذاشتند این را می‌گویم تا رفقا بدانند این مسئله اخلاص^۴
العَمَلِ لِلَّهِ یک کلامی است که شوخی نیست انسان باید خودش را محک بزند آن پیغمبر بود که آمد
ادعای رسالت جهانی را کرد، آن امیرالمؤمنین بود که آمد ادعای ولایت عالم ملک و ملکوت را کرد، آن
امام مجتبی و سیدالشهداء بود آن امام سجاد بود آن امام هادی است آن حضرت بقية الله، اینها هستند،
آخر هر چیزی جایی دارد!

مرحوم آقا می‌فرمودند: من منزل بعضی‌ها می‌رفتم می‌گفتم این پوستین را از اینجا بردارید،

می‌دیدم

بهشان برخوردار! آقای آسید محمدحسین آمده به ما تذکر می‌دهد! پوستین را بردارید و برداشته نمی‌شد!

در یک جریانی ایشان می‌فرمودند که در همان موقع یک قضیه‌ای اتفاق افتاده بود و رژیم شاه مسئله‌ای در مدرسه فیضیه به وجود آورده بودند؛ سربازان حمله کرده بودند و طلبه‌ها را زده بودند چه کرده بودند و غارت کرده بودند، کتابها را آتش زده بودند و ریخته بودند بیرون و طلبه‌ها را از پشت‌بام به زیر می‌انداختند که چند نفر علی ما نُقِل در آنجا کشته شدند و از جمله پای یکی از مراجع در آن مدرسه فیضیه شکسته شده بود و آسیب دید. ایشان می‌فرمودند: ما رفتیم برای دیدن بعضی از آقایان و افراد و وقتی با آنها مطرح کردیم که آقا باید از این فرد دیدن کنید، بالاخره الآن این شخص آسیب دیده، مرد بزرگی بوده مرجع بوده چه بوده. می‌گفتند یک ساعت و نیم ما صحبت کردیم تا رضایت او را برای عیادت بدست آوردیم!

همین! وَاخْلَاصُ الْعَمَلِ لله انسان باید عملش را برای خدا خالص گرداند. ما چه می‌دانیم که چه وضعی هست؟ ما چه می‌دانیم چه مطالبی هست؟ خبر داریم؟ نه! صحبت‌ها صحبت‌های اخلاقی، صحبت‌های آتشین صحبت‌های محرک صحبت‌های دینی، صحبت‌های الهی، اینها همه درست، اینها همه به جای خود محفوظ، باطن مسئله در چه قضایایی دور می‌زند؟ باطن مطلب کجاست؟ آن راهی را که نفس می‌پیماید آیا با راهی که ظاهر طی می‌شود همگون است یا اینکه نه این جور است؟ نفس و باطن به سمتی می‌رود و ظاهر، چراغ به سمت دیگری می‌زند، مردم این طور می‌پندارند اما ولی خدا این جور می‌بیند. کاری انجام نمی‌دهد، مذمتش می‌کنند. اقدامی نمی‌کند مورد شماتت افراد قرار می‌گیرد، او را به بی‌عرضگی متهم می‌کنند! او را به ترس و خوف متهم می‌کنند. آخر جان من! تو بیا یک کمی، یک ده درصدی پنج درصدی آن دیدگاه را داشته باش آن وقت بیا راه خودت را انتخاب کن، بعد بفهم چه خبره! نه اینکه بعد از صد سال و دویست سال، قضیه به نحو دیگری و عجب آن جایش آن طور و عجب آنجا... این عجب عجا را، آن قبلاً داشته می‌دیده! این عجب عجب‌هایی که بعداً پیدا می‌شود این عجب عجا قبلاً بوده! گفته نکنید، رفتید کردید، این کار را نکنید نکردید. این کار را نکنید کردید!

پس بنابراین مسئله باطن و مسئله نفس در عالم خیال و تصحیح آن مسئله مهمی است که این مطلب از دیدگاه افراد عامی مخفی است که این عملی که الآن صورت ظاهر دارد و ظاهرالصّلاح است و در میان افراد موقعیت حسن دارد این عمل، این حرکت، چه چیزی در باطن دارد؟ ماورای این چه

مسئله است؟ این مربوط به خیال است.

امام علیه السّلام می فرماید: قوه خیال خودت را باید اصلاح کنی. قوه واهمه را باید اصلاح کنی هنوز به مرتبه عقل نرسیدیم‌ها. هنوز به مرتبه سیرّ نرسیدیم، فعلاً مطلب مربوط به عالم نفس و عالم قلب است قلب مصدر قوه خیال و وهم و تنزّل آن مفاهیم عقلانی در نفس و در ظاهر، این کار قلب است. حضرت می فرماید: باید قلب خودت را اصلاح کنی فکر خودت را باید اصلاح کنی به هر مقداری که در توان داری.

کسی نگفته که انسان بتواند به مقام عصمت برسد آن مقام عصمت مربوط به امام زمان علیه السلام است و بس و اولیایی که در رتبه طهارت سِرِّ قرار گرفتند نه قلب حتی قلب هم هنوز خیلی کار دارد و نفس هم خیلی کار دارد هنوز تا به آنجا برسد به مرتبه طهارت سِرِّ قرار گرفتند آنها فعلشان و عملشان و خیالشان منبعث می شود از مقام طهارت ذات که آن مقام، مقام عصمت است. آنها دیگر احتیاج به اصلاح ندارند آنها در مرتبه صلُّوح هستند آنها احتیاج به اخلاص ندارند، ما هنوز به آن مرتبه نرسیدیم. خیلی هنر داشته باشیم یک فکر شیطانی بیاید در ذهنمان، فکر را برطرف می کنیم این هنر ما. یک مطلب خلافی نسبت به یک رفیق در ذهن بیاید برای این که این کار را بکنم، می گویم نه! این خلاف است. این را باید اصلاح کرد و انجام نمی دهیم ولی بالاخره در ذهن می آید.

گاهی اوقات می شود که انسان نسبت به ارتکاب مسائل و ارتکاب بعضی از گناهان می ترسد، انجام نمی دهد احتراز می کند، ولی فکرش در ذهن می آید فکرش را که انسان نمی تواند جلویش را بگیرد، فکرش در ذهن می آید و این فکر در ذهن می ماند و انسان احساس لذت و استلذاذ می کند از این فکر، ولی در مقام خارج اگر بخواهد این عمل اتفاق بیافتد می ترسد انجام نمی دهد. باز هم خدا پدرش را بیمارزد که اگر در یک همچنین موقعیتی قرار گرفت این کار را نکند! می خواهد معامله ای انجام بدهد می داند که در این معامله حق با شریک اوست حق با رفیق اوست حق با یک شخص دیگر است ولی این می تواند یک قسمی یک جوری مطلب را بگرداند که این معامله به نفع او قرار بگیرد و این نفعش به او نرسد درحالتی که او محق است، این می تواند این کار را انجام بدهد می نشیند با خودش فکر می کند می گوید ای کاش می توانستم این کار را بکنم این عمل را انجام بدهم این نفع را برای خودم ببرم اما همین که آن مشتری می خواهد بیاید و این عمل را انجام بدهد می بیند دستش به کاغذ نمی رود می گوید نه! این کار اشکال دارد، این الآن حق اوست و با این کار ضرری متوجه او می شود و آن ضرر را من انجام دادم. پس بنابراین من در اینجا گناهکار هستم ولی بدش نمی آید، تو ذهن می آید اما آن نفس لوامه نمی گذارد که آن تخیل صورت خارجی به خود بگیرد.

انسان می خواهد یک عمل حرامی انجام بدهد عمل خلاف عفت انجام بدهد، در ذهن خود و نفس خودش این عمل را بسیار پسندیده می شمارد مطابق با نفس می شمارد، مطابق با لذات نفسانی می شمارد اما همین که می خواهد به این مسئله برسد یک مرتبه، ترس از خدا و خشیت از خدا می آید و جلوی او را می گیرد. باز هم خدا پدرش را بیمارزد که در اینجا آمد جلو گرفت ولی خیالش که در ذهن می آید. این خیال برای چیست؟ چرا در ذهن می آید؟ چون هنوز خیال تصحیح نشده، چون هنوز فکر

تصحیح نشده. برای ولی خدا این خیال هم حتی نمی‌آید اصلاً نمی‌آید.
آیا ممکن است برای خدا یک همچنین خیالی بیاید که نسبت به بعضی از بندگانش قصد سوء کند نسبت به بعضی از بندگانش نه؟! یک همچنین چیزی ممکن است؟ امکان ندارد، این مسئله خنده‌داری است. چطور خدا بیاید برای یک بنده خودش بدی را بخواهد و برای یک بنده خودش خوبی را بخواهد؟ همه برای

خدا یکسانند پیغمبر و یک فرد عادی همه برای خدا یکسانند. او خودش رفته بالا او خودش را کشانده بالا، او خودش به آن مرتبه رسیده ولی برای خدا بین پیغمبر و بین یک فرد عادی تفاوتی است؟ ابد! هر دو بنده خدا هستند. بین پیغمبر و بین یک مورچه تفاوت است؟ بین یک حیوان ضعیف تفاوت است؟ اصلاً. یعنی به همان مقدار که خدای متعال اعمال اراده و مشیت و قدرت کرده برای خلق یک ذره‌ای که شما الآن در نور مشاهده می‌کنید این ذرات معلّقی که در نور هستند یک ذره را در نظر بگیرید، نوری از پنجره به داخل اتاق می‌تابد اگر اتاق گرد و خاکی باشد که چه بهتر، یک ذراتی همین‌طور می‌آید و یک ذره را شما در نظر بگیرید آن قدرتی که خدا برای خلق این یک ذره اعمال کرده به همین مقداری است که برای خلق پیغمبر اعمال کرده، به همان مقدار، هیچ تفاوتی نمی‌کند.

نسبت اراده و مشیت خدا به موجودات در عالم وجود همه یکسان است: **إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ** یس، ۸۲ وقتی که اراده خدا تعلق می‌گیرد به خلق یک چیزی، فقط می‌گوید: کن! باش. پیغمبرش هست، امیرالمؤمنین اش امام زمان، یک ذره، هیچ تفاوتی در این زمینه نمی‌کند هیچ فرقی ندارد. بسته به این است که اراده به چه مقدار تعلق گرفته نفس اراده یکی است. مثل ما نیست که اگر من بخواهم فرض کنید این لیوان را بردارم پنج کالری مصرف می‌کنم تا این لیوان را بردارم یا اینکه بخواهم عینکم را از اینجا بردارم دو کالری مصرف شده، نه این‌طور نیست که چون وزن این کم است دو کالری اما وزن این لیوان پنج کالری. این‌طور نیست. برای خدا یک کالری است. این ذره یک کالری مصرف کرده، خلقت بزرگترین کرات هم یک کالری. کره بزرگ است نه اراده او، پیغمبر عظیم است نه قدرت تکوین او، نه قدرت و مشیت برای اراده او، آن بزرگ نیست آن فرقی نمی‌کند لذا بخاطر همین پیغمبر خودش را با بقیه یکی می‌بیند.

ما نه! ما چون می‌بینیم در ما کالری بیشتر صرف شده پس ما بالاتریم! ما میلیاردها کالری صرف شده برای خلقت ما، الحمدلله ماشاءالله... این نفس وقتی که در مقام انانیت و فرعونیت می‌آید خود را از همه افراد بالاتر می‌بیند، چطور اینکه می‌بینیم. می‌گوید: همه بمیرند من زنده باشم، همه بمیرند من باشم موقعیت من باشد وضعیت من باشد! این پادشاه‌ها برای چی می‌جنگند؟ می‌گویند ما باشیم دیگر! مردم بمیرند ما باشیم. این داریوش‌ها این خشایارها، این رئیس‌جمهورها، این سلاطین، این امراء این حکام این معاویه‌ها که آمدند این یزیدها که آمدند! یزید می‌آید چکار می‌کند؟ می‌گوید: پسر پیغمبر باید بمیرد که من باشم! همین. من باید باشم بمیرند، همه کشته شوند، پیغمبرش هم می‌آید آن هم باید کشته شود اگر پیغمبر هم می‌آمد آن را هم می‌کشت متنها دیگر پیغمبری نبود، زورشان هم

نرسید.

این تصحیح خیال ناشی از این است. برای اولیاء خدا اصلاً خیال یک همچنین مسئله‌ای در ذهن نمی‌آید که بخواهد کار حرام انجام بدهد بعد جلویش را بگیرد. بُکشد خودش را یک همچنین خیالی برایش نمی‌آید؛ یعنی امام زمان علیه السّلام هرکاری بخواهد بکند که فعل حرام انجام بدهد اصلاً فعل حرام در ذهن او نمی‌آید

تا بخواهد آن را انجام دهد. این مقام، مقام مخلصین است و فرق می‌کند با مقام اخلاص. اخلاص کار ماست؛ فعل حرام می‌آید در ذهن برمی‌گردانیم. کار عبث می‌آید در ذهن برمی‌گردانیم. خدا را خوش نمی‌آید، موجب سخط خداست موجب نارضایتی و غضب خداست برمی‌گردانیم. اشکال ندارد باید این کار را بکنیم. ما نگفتیم ما مثل امام زمان باشیم و نخواهیم شد، إن شاء الله در تحت تبعیت او با ولایت آن حضرت و با عنایت آن حضرت، در همان ولایت إن شاء الله حضرت ما را داخل خواهد کرد. ما باید إن شاء الله را بگوییم بخاطر اینکه اگر حضرت این کار را نکند پس چکار می‌خواهد بکند؟ بالاخره ما شیعیان هستیم یا نیستیم؟ او باید بیاید و کارهای خلاف ما را درست کند دیگر! کار حضرت همین است دیگر، کار حضرت این است که بیاید سراغ شیعیان، سراغ محبین، می‌گوید اقلًا دو درصد داشته باش من پنج درصدش می‌کنم. تو ده درصد را داشته باش من سی درصدش می‌کنم، بالاتر می‌برم. از ما فقط همین یک خرده محبت خواستند دیگر، یک خرده اخلاص خواستند دیگر، یک خرده موذت خواستند.

اگر هم ما به این مرتبه برسیم با عنایت حضرت رسیدیم و بس و هیچ چیز دیگری در اینجا دخالت ندارد و دخالت نخواهد داشت فقط عنایت امام علیه السلام است بی‌برو برگرد. در ولی خدا، در امام زمان اصلاً... و این فرق بین امام است و غیر امام. در امام علیه السلام اصلاً خیال توجه به خود نمی‌آید که او رد کند، توجه به دنیا و منافع خود نمی‌آید که بیاید او برطرف کند اگر بیاید که او امام نیست مثل ماست تفاوتی با ما ندارد یکی از افراد است حالا در هر مرتبه‌ای می‌خواهیم باشیم.

الآن بنده سنم حدود پنجاه سال است یک کتاب‌هایی هم خواندم، درس‌هایی هم خواندم درس‌هایی هم داریم می‌دهیم یک اشتغالاتی را هم داریم حالا کارمان تمام شد؟ نخیر! کار بنده تمام نشده؛ یعنی در بنده فکر به گناه می‌آید مطالب خلاف می‌آید، ذهنم به هزار تا چیز آشفته است خیلی هنر داشته باشم می‌آیم برطرف می‌کنم. وقتی که یک همچنین چیزی به ذهنم بیاید می‌آیم این را رد می‌کنم، وقتی خلاف در ذهنم بیاید می‌آیم تصحیح می‌کنم، وقتی یک مطلبی بینم خودم را به جای دیگران بگذارم و دیگران را به جای خودم، احساس می‌کنم پس این مطلب مطلب خلافی بوده می‌آیم برمی‌گردانم امام هم مثل بنده است؟ ابدًا ابدًا. کجا امام مثل من می‌ماند؟! حالا این سن من پنجاه سال است بشود هشتاد سال فرقی نکردم، بشود صد سال. ریشم الآن سیاه و سفید است بعد هم همه سفید بشود بیاید تا اینجا برسد، تفاوتی نکرده، عصا هم بدست بگیرم وضعیتم به شکلی باشد که از نظر مردم، دیگر کارم تمام باشد. آقا این باطن را کی خبر دارد؟ از این باطن کی خبر دارد؟ از این وضع من کی

خبر دارد؟ سنم شده هشتاد سال باطنم هم درست شده یا نه؟ باطنم به همان میزان افت کرده و افول و تنزل پیدا کرده؛ چون به هر مقدار که سن انسان بالا برود تعلقش به مسائل نفس و به تعلقات نفسانی بیشتر می شود. لذا می گویند جوان ها بهتر می توانند حرکت کنند تعلقشان به دنیا کمتر است. جوان تعلق ندارد تعلقش به دنیا کم است نفسانیاتش کمتر است.

خوش بود گر محک تجربه آید به میان *** تا سیه روی شود هر که در او غش باشد^۱
کسی که به مقام ولایت برسد چه امام علیه السلام یا کسی که به دنبال امام علیه السلام است
اصلاً فکر گناه در او نمی آید تا اینکه او بخواهد او را برطرف کند اصلاً. این را می گویند مقام طهارت
سرّ و طهارت باطن.

پس بنابراین، اینکه ما در یک مرتبه باشیم مرتبه ظاهر، دلیل نیست بر اینکه باطن هم در آن
مسئله طهارت خودش و در مسئله عصمت و قداست خودش به آن مرتبه کمال رسیده باشد، باید مسئله
را به آنجا رساند. اصحاب سیدالشهداء علیه السلام چرا نمونه شدند؟ هیچ فکرش را تابحال ما کردیم؟
چرا امیرالمؤمنین فرمودند: مانند اینها نیامده و نخواهد آمد. نخواهد آمد، نه اینکه از اولیاء نخواهد آمد
آن بحث اولیاء که جداست، نه! در قضایایی که بعداً در تاریخ اتفاق می افتد در گروههایی که بعداً
می آیند در واقعههایی که بعداً اتفاق می افتد.

همین زید بن علی در کوفه قیام کرد دیگر، یحیی بن زید هم در گرگان قیام کرد، بنی الحسن
محمد و ابراهیم فرزندان عبدالله محض اینها هم در مدینه قیام کردند دیگر. زیدالنار برادر امام رضا علیه
السلام فرزند موسی بن جعفر که اسمش را زیدالنار گذاشتند این هم قیام کرد بر علیه بنی عباس، ریخت
تو بصره همه افراد را کشت از بنی عباس، زن و بچه مردم را هم همه را کشت! این هم یک قیام! اینها
هم همه قیام کردند که مأمون می خواست او را اعدام کند. در قبال امام رضا علیه السلام آن را آورد و
بخاطر امام رضا، منت بر امام رضا گذاشت و از خون او گذشت. اینها همه قیام کردند! چرا امیرالمؤمنین
و ائمه دیگر می فرمایند: مانند قضیه کربلا نبوده؟ این علتش چیست؟ علتش همین است، اینهایی که
در کربلا آمدند به چه فکر می کردند؟ واقعاً به چی فکر می کردند؟ یعنی در مخیله اینها چه بوده؟ یک
دو سه دقیقه ای مطلب را من یک خورده باز کنم.

یک وقتی انسان هدفش هدف الهی است می خواهد بیاید دفع کفار کند، احقاق حقّ مظلوم
کند. می بیند یک مظلومی هست الآن به او ظلم می شود می افتد دنبالش حقش را بگیرد. دادگاه می رود
محکمه می رود ادارات می رود این طرف و آن طرف دنبال می رود. می بیند یک روز گذشت دو روز
گذشت به جایی نرسید. امروز از نهارش افتاد شب از رفتن به خانه اش افتاد فردا باید برود یک چند
روز می گذرد می گوید: ای بابا عجب غلطی کردیم! نمی گوید؟! هدفش الهی است یک چند روز

^۱ دیوان حافظ، غزلیات، غزل شماره ۱۵۹

می‌گذرد می‌گوید: «خوب شد ولش می‌کردیم، بابا این همه هستند مظلوم واقع می‌شوند حقشان از بین می‌رود خب این هم یکی، من آمدم از زندگی ام افتادم.»

یک وقت انسان پا می‌شود می‌رود جنگ، از سرحدات دفاع کند دفع دشمن کند، چه کند چه

کند. یک

خورده می‌گذرد، آخر در جبهه که حلوا نمی‌دهند جان من! تیر است و شمشیر است و بمب است و وسایل مخرب است و وسایل مهلک است. تا بحال اینجا که نشسته بود چه خوب است رفتن در راه خدا، مجاهده، مبارزه. اما وقتی که می‌رود آنجا می‌بیند عجب! این چیزهایی که من خدمتتان عرض می‌کنم مسائلی است که بالاخره شنیدیم یا خودمان هم دیدیم‌ها از افراد مختلف روز اول یک بمب آنجا زده می‌شود روز دوم آنجا می‌شود می‌آیند آنجا را تخریب می‌کنند می‌بیند عجب! نه این قضیه شوخی نبود فرق می‌کرد در منزلمان نشستیم و داشتیم از رادیو و تلویزیون این اخبار را گوش می‌کردیم، اینجا مسئله یک جور دیگر است. دوباره شب که می‌شود موقع خواب یک دفعه می‌بیند اینجا را زدند داغون کردند خراب کردند، جنازه رفیقش را می‌بیند. چند روز و مدتی می‌گذرد آن فکر اول و آن نشاط اول و اشتیاق اول می‌بینیم تغییر کرد، باز دست بر نمی‌دارد می‌گوید: باز باید بایستم، باز باید ادامه بدهم باید باز این کار را بکنم. یک مدتی که گذشت؛ ای بابا! ما هم بیکار بودیم‌ها! بابا وقتی نمی‌شود نمی‌شود دیگر! چکارش می‌شود کرد؟ هان! همین موقع که می‌گوید ما بیکار بودیم یک بمب می‌آید صاف می‌خورد تو سرش، می‌شود جزء شهدا! چقدر مسئله فرق می‌کند.

البته نمی‌خواهم بگویم همه این‌طورند، نه! بالاخره افراد مخلصی ممکن است باشند، کسی هم تا آخر بایستد. قدم راسخ داشته باشد اینها همه مشخص، ولی قاطی است. ولی شما یک نفر را در اصحاب امام حسین پیدا کنید یک همچنین فکری از وقتی که حضرت از مکه حرکت کرد یا در شب عاشورا تا فردا بعد از ظهر یک همچنین خیالی در ذهنش آمده باشد! کی بوده؟ کدام یک از اصحاب سیدالشهداء گفتند ای کاش ما نبودیم؟! کدام یک از اینها در یک لحظه از لحظات، فکر زن و بچه‌شان افتادند، فکر بچه‌شان فکر زمینشان فکر کارهایی که انجام می‌شود؟ کدام یک از اینها بودند؟ کدام یک از اینها از صبح عاشوراء تا وقت رفتن، یک خطوری به ذهنشان کرده بودند؟ یک خطور حتی، ببینید چقدر مسئله دقیق است! یک خطور حتی کرده بود که ای کاش کار امام حسین به صلح کشیده می‌شد قضیه این جور نمی‌شد.

آنها اصلاً سبقت می‌گرفتند؛ «وَيَسْأَلُونَكَ إِلَى الْمَوْتِ»^۱ این جلو می‌افتاد که مبادا از قافله عقب بماند. مبادا یک وقت بدائی پیدا بشود و امام حسین بگوید تو برگرد. مبادا یک وقتی بدائی پیدا بشود و حضرت بگویند: نه! تو نمی‌خواهد باشی. یک وقت یک قضیه‌ای و مانعی اتفاق بیفتد. اصلاً نگران

^۱ حیاة الإمام الحسین علیه السلام، ج ۱، ص ۸.

بودند ترس داشتند تا قبل از اینکه بدن آنها روی زمین بیفتد، ترس داشتند نگران بودند که نکند یک وقتی یک قضیه‌ای ...

این اصحاب سیدالشهداء چه احساسی داشتند؟ واقعاً چه بوده قضیه؟ آن زهیری که آن موقع پیش امام حسین نمی‌رود و بعد می‌رود و برمی‌گردد جور دیگری می‌شود، سرشش عوض می‌شود، اکسیر به او خورده مس وجودش را به طلا تبدیل کرده که بعد می‌آید به امام حسین می‌گوید که ما برداریم برویم؟ کجا برویم؟^۱ این می‌آید می‌گوید که اگر هزار مرتبه جان ما را بگیرند و کشته بشویم و بعد در آتش ما را بسوزانند و بعد از

بین برویم و خاکسترمان را به باد بدهند باز دوباره همینیم. این چه مطلبی را فهمیده؟ این در چه موقعیتی است؟ این به طهارت سرّ رسیده. آن طهارت سرّ این است؛ یعنی دیگر اصلاً در ذهن اصحاب سیدالشهداء خطوط خلاف مسیر هدف نمی‌آید، بکشند هم خودشان را دیگر یک همچنین چیزی نمی‌آید و نمی‌آید. وقتی نمی‌آید دیگر چکار کنند؟ هزار دفعه بکشند یک میلیون بکشند هزار دفعه چیزی نیست. تکه تکه اش کنند اصلاً بگویند که همه را آتش بزنند چیزی نیست یعنی این اصحاب سیدالشهداء به یک مرتبه رسیدند که در مسئله طهارت سرّ با خود سیدالشهداء متحد شدند.

این است که امیرالمؤمنین علیه السلام می‌فرماید: خیلی عبارت عجیبی است «هنا مُنَاخُ رِکَابٍ وَ مِصَارِعُ عِشَاقٍ»^۲ اینجا جایی است که عاشق‌ها اینجا می‌افتند نه افراد عادی، هر که یک پرچم دستش بگیرد، این نه! کسی در اینجا می‌افتد که با سرّ فرزند من حسین متحد شده، با حقیقت او یکی شده با نفس او اتحاد برقرار کرده، لذا زهیرش با او یکی است، بریرش با او یکی است، آن غلام ترکش با او یکی است، حرّ بن یزید ریاحی در آن ساعت آخر می‌آید ولی با آن سرّ متحد می‌شود. ببینید چقدر این اکسیر کار می‌کند تا آن ساعت آخر آن طرفیه، در لشگر آنهاست دیگر، فرمانده لشگر آنهاست ولی این اکسیر امام حسین همین که می‌آید به این می‌خورد اصلاً نه تنها دگرگونش می‌کند اصلاً با خودش متحد می‌کند. شما بروید در قبر حرّ توسل کنید مثل اینکه به امام حسین توسل کردید فرقی نمی‌کند. شما بروید به حبیب بن مظاهر توسل کنید مثل اینکه به سیدالشهداء توسل کردید هیچ تفاوت نمی‌کند هیچ

۱. وقعة الطف، ص ۱۹۹.

۲. تهذیب الاحکام، ج ۶، ص ۷۳ و کامل الزیارات، ص ۲۷۰: خرج امیرالمؤمنین علیه السلام یسیر بالناس حتی اذا کان من کربلاء ... ثم قال ... فَأَنْشَأُ يَقُولُ مُنَاخُ رِکَابٍ وَ مِصَارِعُ الشَّهَدَاءِ ولی در بحار الأنوار، ج ۴۱، ص ۲۹۵ با مقداری اختلاف در عبارت، به جای (مصارع الشهداء)، (مصارع عشاق) آمده است.

فرقی نمی‌کند.

یادم است در سفری در کربلا در حضور مرحوم آقا و آقای حدّاد بودیم، خدا رحمت کند پدر بزرگ ما مرحوم حاج آقا معین شیرازی ایشان هم در آنجا بودند. این زیارتی که در مفاتیح هم وارد است که حضرت امام زمان علیه‌السلام می‌آید و در کنار قبور شهداء، همان سمت پایین پا إنشاءالله خدا قسمت همه کند آنجا حضرت زیارتی که می‌خوانند خیلی زیارت عجیبی است، یعنی انسان از این زیارت متوجه می‌شود که اینها واقعاً چه مقامی دارند.

حضرت در زیارت به آنها می‌فرماید: «السَّلَامُ عَلَیْكُمْ يَا اولیاءَ اللّٰهِ وَ اَحِبَّائِهِ» سلام بر شما ای افرادی که دیگر ولی خدا شدید و شما جزء اولیاء الله هستید. «السَّلَامُ عَلَیْكُمْ يَا اَصْفِیَاءَ اللّٰهِ وَ اَوْدِیَّائِهِ» ای کسانی که برگزیده هستید. بعد عبارتی که دارد این است: «بِأَبِی اُنْتُمْ وَ اُمِّی» پدر و مادر من فدای شما، این را ما نمی‌گوییم ها! یعنی این را امام علیه‌السلام می‌گوید. این مسئله برای ایشان (مرحوم پدر بزرگ ما) خیلی عجیب بود و

آمده بودند در آنجا و می گفتند این نباید کلام امام علیه السلام باشد که بیاید بگوید بآبی اَنتُم وَاُمّی نمی شود. اما مسئله این طور نیست مسئله این است که اینها وقتی به سرّ سیدالشهداء متّصل بشوند سیدالشهداء شدند؛ یعنی آن ولایت می آید اینها را در خود فانی می کند می شود یکی، پس زیر گنبد سیدالشهداء یک حقیقت قرار دارد و آن امام حسین است که همه آن افراد را در خود هضم کرده و محو کرده و فانی کرده!

مرحوم آقا رو کردند به ایشان و گفتند که نه! مسئله این طور نیست، آنها که در آنجا هستند با امام حسین وحدت دارند، پس بنابراین انگار امام زمان علیه السلام به امام حسین می گوید بآبی اَنتَ وَاُمّی این دیگر اشکال ندارد؛ چون حضرت نظر به فرد که نمی کند: ای شخصی که تو جدای از سیدالشهداء هستی من دارم به تو می گویم، جدای از سیدالشهداء که معنا ندارد قیمت ندارد ارزش ندارد. تویی که آمدی و خودت را فانی کردی یکی شدی، حالا که یکی شدی بآبی اَنتَ وَاُمّی حالا که اتّحاد برقرار شد بآبی اَنتَ وَاُمّی این مسئله است. پس ببینید چقدر مطلب مهمّ است که انسان بخواهد آن حقیقت ذات و حقیقت سرّ خودش را متّصل کند.

امروز دیگر قصد ما این بود مثل سایر وعده‌هایی که می دادیم، اما ظاهراً وقت گذشته و إن شاء الله تتمّه مطلب که چگونه انسان می تواند به طهارت سرّ برسد که نتیجه این بحث ما هم همین است، و نتیجه کلام امام صادق علیه السلام که می فرماید: **وَلَا يَدْعُ أَيَّامَةً بِاطِّبَالٍ إِنْ شَاءَ اللَّهُ** برای یک فرصتی دیگر.

امیدواریم خدای متعال ما را از جمله شیعیان و موالیان امامان و پیروان و متابِعین راه و روش امام علیه السلام، حضرت بقیة الله ارواحنا فداء قرار دهد. در آئی از آنات، دست ولایی آن بزرگوار را از سر ما بر ندارد. در دنیا از زیارت و در آخرت از شفاعتش ما را محروم نفرماید.

اللهم صل علی محمد و آل محمد